

[Justitsministeren.]

saglige Maade, hvorpaa det hele Spørgsmaal er taget, og den Interesse, de ærede Ordførere har vist for at naa et Resultat.

Denne Anerkendelse rammer naturligvis i mindst mulig Udstrækning det ærede 4de tingvalgte Medlem (Rytter), som jo ikke i nogen overvældende Grad kan siges at have givet Tilslutning til de bærende Principper i det foreliggende Lovforslag, ja, end ikke gav principiel Tilslutning til, at man overhovedet skulde vedtage disse Ændringer eller Ændringer af omfattende Karakter i Retsplejeloven. Det ærede Medlem sagde, at Venstre mente, at der indtil videre burde herske Ro paa dette Omraade. Jeg har den Opfattelse, at Venstre i og for sig mener, at der skal herske Ro paa alle Omraader i Samfundslivet, undtagen hvor det drejer sig om Landbruget. Hertil er at sige, at det jo i og for sig ikke er Regeringen eller Justitsministeren, som ønsker, at der skal herske Uro her. Det er fra Retsplejeudvalget, det er fra de særlig kyndige, at Forslag stadig strømmer frem om Ændringer i Retsplejeloven, bortset fra, at der er enkelte store Spørgsmaal, som man jo altid har ønsket ordnet paa anden Maade inden for forskellige Partier i Rigsdagen, saasom offentlig Votering, Domsmænd m. v. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem bør være forberedt paa, at der ikke vil blive Ro, saa længe disse Hovedspørgsmaal ikke er løst, og jeg beklager, hvis det ærede Medlem skulde ønske anvendt den Fremgangsmaade til at skabe Ro, at Forslagene roligt bliver liggende i Landstinget. Jeg fik heller ikke det Indtryk, at det var det ærede Medlems Ønske over for dette Lovforslag, thi i saa Fald vilde han vel ikke have gennemgaaet Enkelthederne, som han gjorde. Jeg gaar derfor ud fra, at ogsaa Venstre nu vil være med til at diskutere dette Lovforslag rent sagligt og ikke forsøge — i Gaaseøjne — at sabotere Sagen.

Det første Spørgsmaal, som det ærede 4de tingvalgte Medlem var inde paa, var offentlig Votering i Højesteret. Det er jo drøftet saa indgaaende baade i Folketing og Landsting, ogsaa mellem det ærede Medlem og mig, endda for 11 Aar siden i det høje Folketing, at der vel næppe kan fremsættes noget nyt Argument. Det glædede mig, at det ærede Medlem stadig havde sin gamle Opfattelse, selv om den er urigtig: at offentlig Votering ikke bør indføres i Højesteret, saa længe et Flertal af Højesterets Medlemmer selv er imod det. Men det bedrøvede mig, at det ærede Medlem ikke havde kunnet faa Venstre saa langt, at

Partiet var enig med ham i, at hvis Højesteret ikke modsatte sig offentlig Votering, burde den gennemføres, thi i Folketinget havde jeg af Venstres Ordførers Udtalelser det bestemte Indtryk, at Venstre af principielle Grunde var imod offentlig Votering, uanset at Højesteret maatte være for den.

Den ærede Ordfører for Venstre gav den Begrundelse for sit Standpunkt i dette Spørgsmaal, at man ikke burde paatvinge en Institution Offentlighed uden denne Institutions eget Ønske. Det var en meget vidtrækkende Begrundelse. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem agter at overføre den ogsaa paa det politiske Omraade — det vilde jo give Ministeren en overordentlig behagelig Stilling. Nu er han daglig Genstand for Forespørgsler, i hvert Fald i Folketinget — jeg ved ikke, hvornaar de flytter herover —, saa det vilde være en overordentlig behagelig Stilling, at man rent principielt kunde sige, at Indehavelsen af et stort offentlig Ansvar vedrører ikke Offentligheden. Den Opfattelse har Regeringen ikke, vi har den stik modsatte, saaledes som det ogsaa saa stærkt blev gjort gældende af det ærede 18de tingvalgte Medlem (Zahle): at jo større Ansvar man har for offentlig Virksomhed, desto mere maa man staa til Ansvar over for den Offentlighed, der har betroet en dette Ansvar. Derfor kan jeg ikke se, at man principielt i et demokratisk Samfund kan gaa imod Kravet om offentlig Votering i Højesteret, selv om jeg indrømmer, at i Formen kan man tage de størst mulige Hensyn af praktisk og anden Art, ogsaa til, hvad Højesteret selv maatte ønske — det skal jeg vende tilbage til om lidt, naar jeg gør nogle Bemærkninger til det ærede 16de tingvalgte Medlem.

Det er rigtigt, som det ærede 4de tingvalgte Medlem sagde, at Domsmandsinstitutionen baade vil sinke noget og navnlig fordyre Retssagerne; det var jo den ærede konservative Ordfører ogsaa inde paa. Heroverfor maa jeg slutte mig til, hvad min ærede Forgænger fremhævede: at dette jo ikke er et Spørgsmaal om Penge, det er et Spørgsmaal om Tillid til Domstolenes Afgørelser, til hele Retsvæsenet, og hvis denne Tillid vindes ved Indførelse af Domsmandsinstitutionen, maa man ofre, hvad det koster.

Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører for Venstre i, at det er uheldigt, at de juridiske Dommere skal virke sammen med Nævningerne; men jeg kan ogsaa paa dette Punkt henvise til de Udtalelser, det ærede 18de tingvalgte Medlem fremsatte.